

eZine of Modern Texts in Translation

October 2017

Adrian Popescu

translated into English and illustrated by
MTTLC graduate

Ioana Poenaru

© MTTLC <http://revista.mttlc.ro/>

eZine
of Modern Texts
in Translation

Director
Lidia Vianu

ISSN 1842-9149

Issue 182
October 2017

Issue Editor
Cristina Drăgoi

© MTTLC
© The University of Bucharest

Poems by **Adrian Popescu**

translated into English and illustrated by
MTTLC graduate

Ioana Poenaru

Reviser:
Simona Petcu-Ciubuc

IT Expertise:
Cristian Vîjea
Simona Sămulescu

October 2017

Translation Café started in the year 2007, as the magazine of the MA Programme for the Translation of the Contemporary Literary Text (MTTLc), at the University of Bucharest.

The eZINE consists of translations by graduate students of MTTLc, as a prolongation of their activity in class. They are meant to give the graduates a taste of their future profession, and also to increase their sense of responsibility for a translation they sign under their own name.

The texts are translated from or into English, and belong to all literary genres – fiction, poetry, literary criticism, as well as the drama, the essay. The focus is on Modern Literature, broadly meaning the 20th and the 21st centuries: Romanian, British, and American among others.

<http://www.masterat.mttlc.ro/>
<http://revista.mttlc.ro/>
<http://www.editura.mttlc.ro/>

For comments or suggestions, please contact the publisher lidia.vianu@g.unibuc.ro

Poems by

Translated into English and illustrated by

MTTLG graduate

Adrian Popescu

Ioana Poenaru

October 2017

Cuprins

Table of contents

<i>Nu striga</i>	6	<i>Don't shout</i>	6
<i>Bulbii</i>	7	<i>The bulbs</i>	7
<i>Se lumina</i>	8	<i>Dawn was breaking</i>	8
<i>Expediție în Ținutul Diamantului</i>	9	<i>Expedition to the Land of the Diamond</i>	9
<i>Monedele</i>	16	<i>The coins</i>	16
<i>Răcoare</i>	18	<i>Cool</i>	18
<i>Grădina Botanică</i>	19	<i>The Botanical Garden</i>	19
<i>Arsură</i>	24	<i>Burn</i>	24
<i>Poemul Trandafirului</i>	25	<i>The Poem of the Rose</i>	25
<i>Umbria</i>	27	<i>Umbria</i>	27
<i>O piele străvezie</i>	29	<i>A translucent skin</i>	29
<i>Un fel de poveste nescrisă</i>	31	<i>A sort of an unwritten story</i>	31
<i>Umbra</i>	32	<i>The shadow</i>	32
<i>Orașul de dedesubt</i>	34	<i>The city underneath</i>	34
<i>Prin pulberea lumii</i>	36	<i>Through the world's dust</i>	36
<i>Între patru ochi</i>	37	<i>In private</i>	37
<i>Căluș</i>	38	<i>Gag</i>	38
<i>De ploaie</i>	39	<i>In the rain</i>	39
<i>Absență</i>	40	<i>Absence</i>	40

Translation Café, Issue 182
Poems by Adrian Popescu
Translated into English and illustrated by MTTLTC graduate Ioana Poenaru

---

5

<i>Dor</i>	41	<i>Yearning</i>	41
<i>Fără titlu</i>	42	<i>Untitled</i>	42
<i>Țin păsări în mână</i>	43	<i>In my hands I'm holding birds</i>	43
<i>Floare de ger</i>	46	<i>Frost flower</i>	46
<i>Tu nu ești sunetul</i>	48	<i>You are not the sound</i>	48
<i>Și el dispăruse</i>	50	<i>And he had disappeared</i>	50
<i>Casiopeia</i>	51	<i>Cassiopeia</i>	51
<i>Lectură Nocturnă</i>	55	<i>Reading at Night</i>	55
<i>Țevile</i>	57	<i>The Pipes</i>	57
<i>Ucenicul</i>	59	<i>The apprentice</i>	59
<i>Sfaturi pentru un debutant</i>	60	<i>Advice for a novice</i>	60
<i>Fazani în ploaie</i>	62	<i>Pheasants in the rain</i>	62
<i>Dublu și unic</i>	63	<i>Double and unique</i>	63
<i>Lostrița</i>	65	<i>The Huck</i>	65
<i>Dimineață de iarnă</i>	66	<i>Winter morning</i>	66
Interviu cu Adrian Popescu	68	Interview with Adrian Popescu	68

October 2017

Nu striga

Dacă strigi, cade un somnambul
De pe muchia catedralei în mare.
Nu spune nimic, nu clătina
Marginea lacrimii în care stăm
Ca într-un lac pur o constelație...
Și cu puține lucruri se poate asemui
Dezamăgirea unui băiat blond
În fugă zănatecă pe lângă roți
Gata să prindă în colivia pumnilor
Scânteia galbenă
Pe care-o smulg copitele de fier
Din pietrele unui drum de țară.

Don't shout

If you shout, a sleepwalker will fall
Off the ledge of the cathedral, into the sea.
Don't say one word, don't shake
The edge of the teardrop in which we lay
As a constellation mirrored on the surface of a clear lake...
And there are few things which can compare
To a blond boy's disappointment
Running wildly beside the wheels
Ready to catch within the cage of his fists
The yellow spark
Torn by the iron hoofs
From the rocky country road.

Bulbii

Ce simt cum se numește oare
Măinile mele cântăresc flacăra
Și se limpezesc în apa ei
Ce gust cum se numește oare
Îmi apasă ceafa degetul Tău
Cu fier înghețat îmi astupă gura.
Ce simt cum se numește oare
Ce gust cum se numește oare
Îmi apasă ceafa degetul Tău
Mă sufoc și iarăși respir
Cu fața în iarbă strivit.
Și bulbii simt la fel când îi îngropi
În pământul negru și afânat
Într-o livadă când îi răsădești?
Degetul tău strivitor mă culcă
În pământul afânat și moale.

The bulbs

What I now feel, what is that called I wonder
My hands weighing the flame
And washing gently in its waters
What I now taste, what is that called I wonder
The back of my neck pushed down by Your finger
That covers my mouth with frosted iron
What I now feel, what is that called I wonder
What I now taste, what is that called I wonder
The back of my neck pushed down by Your finger
I choke and then I breathe again
My face crushed against the grass.
Do bulbs feel the same when buried
In the black and tilled soil
In an orchard, when you plant them again?
Your crushing finger lays me down
In the tilled and soft soil.

Se lumina

Se lumina de ziuă
Noaptea binefăcătoare
Convorbind cu dulci
Aerene voci dispărute.

Prezență pură și viscolire
Și deodată ușa fulgerând
„Pleci sau vii?” cu spaimă
Și bucurie rostit-am.

Dawn was breaking

Dawn was breaking
The benevolent night
Conversing with sweet
Long lost voices floating in the air.

A sensed presence unraveling
Suddenly, the door thunders
“Are you coming or going?” I fearfully
And joyously asked.

Expediție în Ținutul Diamantului

1.

Zvon de cetăți, înminunându-se
de alaiuri strălucitoare
nepământene muzici
la o bătaie de săgeată
prin păienjenișul frunzelor
arzând în soare.

De câteva luni ne hrănim
numai cu miere și fructe
bem apă din jgheabul frunzelor
dormim între căprioare și urși.

Petale și Frunze, pietre bolborosind
Iscoadele noastre au graiul smuls.
S-au întors dintr-acolo
cu limba tăiată.

Noaptea ne îngropăm morții

Expedition to the Land of the Diamond

1.

Rustling of cities, filled with the wonders
of dazzling processions
unearthly music
all within arrow shot
through the thickness of the leaves
glistening in the sun.

For some months now we've been feeding
solely on honey and fruits
drinking water from the trenches of leaves
sleeping among deer and bears.

Petals and Leaves, rocks mumbling
The speech of our spies is stripped.
They have come back from yonder
with their tongues carved out.

At night, we are left to bury the dead

de peste zi
cât mai adânc în suflet.
Pământul Făgăduinței se îngrașă
din dureri și înfrângeri.
În primăvară vor înflori
oleandrii.

Dar atunci mulți dintre noi
vor fi murit.
Fără să mai vadă minaretele și măslinii,
pustiți de sete, orbiți de nisip
înțepați de scorpioni.

Și cum ne mai fericeam, copilărește,
când am fost ajunși la mare
și caii noștri fornăiau cu spuma sărată
albastră, până la grumazul încins.

of the day passed,
deeper into our souls.
The Promised Land fattens
out of pain and defeat.
In the spring they are to blossom –
the oleanders.

But by then many of us
will have died.
Without setting eyes again upon the minarets and the olives,
wrung by thirst, blinded by sand
stung by scorpions.

And how we childishly rejoiced
when we had reached the sea
and our horses were snorting with foam, salty
and blue, up to their sun beaten necks.

11

2.

Cum ne-am mai fericit, copilărește:
Ioan fără Țară intră primul în
apele caste de smarald împrôșcând
cu brațele tufe de spumă și alge...
Cavalerul Negru porni voinicește, răsuflând,
Zgomot, ca un triton înfierbântat
urmărind ca o naiadă,
Delfinul zăcea în nisip, între două oceanide,
vă jur (pe Zeus) era însuși Odiseu răsturnat
de naufragiu, tatuat pe brațe cu scoici,
Cu nava sfărâmată, găsită de Nausica
pe țărmul feacilor.

Cu prințul Ioan îi priveam
zburdând veselindu-ne de veselia lor...
Ne plimbam, fără sandale, de-a lungul
țărmului presărat cu meduze și actinii.
Un miros de nucă verde ne înconjură.
O boare străvezie ne răcorea tâmpile
vâslind dinspre larg.

2.

How we childishly rejoiced:
John Lackland was the first to wade into
the chaste emerald waters, splashing
with his arms through the foam and seaweed...
The Black Knight started at once, bravely, snorting,
Noisily, as an angered triton
watching them like a water nymph,
The Dauphin lay on the sand, between two Oceanids,
I swear (by Zeus) he was Odysseus himself overturned
by the shipwreck, sea shells tattooed on his arms,
With his ship in tatters, found by Nausicaa
on the shore of the phaeacians.

With Prince John I watched them
prancing, being happy of their happiness...
We were strolling, without sandals, down
the jelly fish and actinide sprinkled shore.
A scent of green walnuts was enveloping us.
A thin breeze was cooling our temples,
rolling gently off into the sea.

Translation
Café

October 2017

12

Era locul numit prin partea locului
un nume de alint – Căprița.

O boare marină sufla peste noi
Împlinisem ani tineri atunci
un sfert de veac fără unul, ani tineri...
Apoi am găsit pe țărm un sesterț spoliat
de valuri, lucios, nefolositor.
Uimit, l-am întins prietenului
Și am știut iarăși:
sunt iubit de zei.

Seara am băut vin roșu. Prin acoperișul
Cortului clipeau stelele. Marea tăifăsuia,
Tălăzuia aproape, printre morminte vechi.

It was the place called by the locals
an endearing name – the Little Goat.

The sea breeze was blowing over us
We were in our young years back then
one year short of a quarter century, young years...
Then, on the shore I came upon a sesterce stolen
by the waves, shiny, useless.
Surprised, I handed it over to my friend
And again I knew:
I am loved by the gods.

In the evening we drank red wine. Through the tarp
Of the tent, the stars were blinking. The sea rambled on,
Kneading its waves, close by, among old graves.

13

3.

Cetatea pustiită. Muzicile moarte. Alaiul plecat
în exod. Zvonul de țitere și tamburine stins.
Urmă fumegândă. Nimeni nu așteaptă pe nimeni.
Cum să pătrundem
prin una din fațetele diamantului.
Prin una din porțile lui cristaline.
Cine să ne deschidă miezul său înghețat?

În zori vom porni mai departe
tot mai puțini. Orbitor diamantul, mormântul
marea ne îmboldește plecarea. Ne sângera spina
în bice de foc.

Cum să pătrundem
prin una din porțile diamantului?
Ultima Thule poate fi-va în adevăr
iar polii doar în imaginația noastră
nutrită prea mult
din geometria statuiilor.
De dincolo vin zvonuri, tulburătoare mesaje,

3.

The city, sacked. The music, dead. The processions gone
in exile. The murmur of sitars and tambourines, extinguished.
A fuming trail. Nobody waits for nobody.
How could we step through
one of the diamond's facets.
Through one of its crystalline gateways.
Who could open its frozen core?

At dawn we ride further
ever fewer. Blinding, the diamond, the grave
the sea bids us to move on. Our backs are bleeding
under fiery lashes.

How could we step through
one of the diamond's gateways?
The last Thule is perhaps true
the poles, mere figments of our imagination
too long nourished
by the geometry of statues.
Omens come through from yonder, troubling messages,

scrise pe scoarța copacilor,
pe crupa renilor,
pe trunchii copacilor,
pe pieptul iscoadelor noastre agonizând
pe banchize.

Fluturi și păsări blânde fâlfâie
dintr-acolo.

Turmele migrează spre această
țară inexistentă.

Și totuși, nu sunt
poteci, luminișuri, ogive
spre miezul diamantului.

Frunzele și pietrele bolborosesc ele câte ceva.
Cine să le deslușească însă graiul.
Cine să știe
cum se poate pătrunde
prin una din fațetele
fără fisură, șlefuite, orbitoare,
ale diamantului?

Written on the bark of trees,
on the croup of reindeer,
on the trunks of trees,
on the chests of our spies agonizing
on the ice banks.

Butterflies and birds fluttering shyly
from there.

The herds migrate towards this
inexistent land.

Even so, there are no
roads, clearings, ogives
towards the diamond's core.

The leaves and rocks mumble something.
Who is to make out what they say.
Who is to know
how one is to step
through one of the sides
devoid of cracks, polished, blinding,
of the diamond?

Expediție în Ținutul Diamantului, acuarelă

Expedition to the Land of the Diamond, watercolour

Translation
Café

October 2017

Monedele

Tu râvnește să fii
Precum argintul monedei
De unde
Nu mai poți târgui nimic.
Purpură, sticlă sau bulbi
Ori lemn de corabie
Pentru dreapta
Întremare a rândunicii
Dar ascultă-le murmurul
De cristal
Ispitește-le adâncul,
Ele cînta-vor chemându-se
Una pe cealaltă
Iezer pe iezer.

Cu zimții apuși
Ca simțurile unui
Bărbat preaînțelept
Ce stă între făclii

The coins

In all, strive to be
As the silver in the coin
Out of which
Naught can be bargained.
Royal purple, glass or bulbs
Or ship wood
For the rightful
Restoration of the swallow
But listen to their murmur
As crystal
Challenge their depths,
And they shall sing calling to
Each other
Lake to lake.

With the set milled edges
As the senses of an
All-knowing man
Set between torches

Până ce termină ceara
De vin albinele și le schimbă
Rostogolite pe
Însorite dale
Strălucitoare și limpezi
Nume clare și sfinte rosteau
Bătute într-un regat
Al Umbrei și al Norilor.

Until the wax is spent
And bees come down to change them
Rolling over
Sunlight slabs
Shining and bright
Clear and saintly names were whispering
Carved down in a kingdom
Of Shadow and of Clouds.

Răcoare

Câtă răcoare,
locul unde s-a fost aprins un copac
în umbra care lipsește
îți împreuni mâinile
A rugăciune și frig.
Iscodești
cumplitul, ușorul, zadarnicul,
speri să înalți fulgerul
să-l trimiți înapoi
Dar el e mai greu de zărit decât
sclipitul unui râu sub trunchii pădurii.
Frunzișul ei, coroana lui, fremătând deasupra ta, înfioratul.
Golul în care stau se umple cu glasuri de păsări.

Cool

What coolness,
the place where a tree had been lit
in the missing shadow
you join hands
in prayer and in cold.
You pry into
the terrible, the light, the futile,
in hopes of raising thunder
and sending it back
But it is harder to be seen than
the sparkling of a river under the forest trunks.
Her foliage, his crown, rustling above you, the fearful one.
The void in which I'm sitting fills up with bird chants.

Grădina Botanică

Straturile împurpurate sporovăind
ne întâmpinau de la poartă
dar rareori le învredniceam
cu o privire grăbită.

Un arbore tropical
un prinț al văzduhului
în această luxurie
a plantelor.

În care veac
ți-am scris
cu unghia
pe frunza lui?

Sala ierbarelor de
sub coloanele răcoroase
dar acolo ne adăposteam
numai când ploaia

The Botanical Garden

The garden rows, ablush, conversing
would greet us by the gate
but rarely did we deign
to throw them a hurried glance.

A tropical tree
a heavenly prince
in this luxury
of plants.

In what century
have I written to you
using my nail
on its leaf?

The room of herbariums from
under the cool colonnades
yet there we would seek shelter
only when the rain

ne surprindea
fugind printre crengi.

Și bazinele cu pești
de culoarea curcubeului
sub cupole de sticlă
unde agoniza septembrie.

Familiile nobile petrec
la fel de bine
conduse de aceeași regină
cu mâini de opal?

Și acel bărbat cu nume fabulos
sălășluind chiar în adâncul frunzișului
ne-a îmbiat într-o seară să-i trecem pragul de lemn
de sicomor
să-i gustăm vinul
carnea fragedă a unui porc spinos
atuncea vânat.

would take us by surprise
while running through the brambles.

Pools of fish
of all colours in the rainbow
under glass domes
where September would agonize.

Do the noble families spend time
just as lavishly
led by the same queen
with hands of opal?

And that man with a name so fabulous
living right in the thick of the foliage
bids us come one evening and cross his doorstep of wood
from the sycamore tree
and taste his wine
the tender meat of a porcupine
freshly hunted.

Piatra vederii perfecte,
Piatra lunii.
Piatra liniștei
Și chioșcul de trestii
într-un sângeriu apus.

De unde începe hățișul
inextricabil
al neamurilor trăind în devălmășie
flori sălbatece, laptele cucului,
lemnul câinelui, Margarete naive,
ierburi amare, liane lacome
până la cingătoarea îndrăznețului,
stă Dealul copilăriei noastre.

Numele vostru cine-l mai murmură
cine va ține minte
numele mic
prietenii de altădată
prietenii din altă vârstă,
când stăpâneam

The stone of perfect vision,
The stone of the moon.
The stone of peacefulness
And the thatched gazebo
under a bloody sunset.

Where does the thicket begin
inextricable
of kin living in disarray
wild flowers, cypress spurge,
privet, naïve Daisies,
bitter herbs, ravenous creepers
reaching for the waist of the venturer,
on top of the Hill of our childhood.

Who shall now mumble your names
who will remember
the first name
friends of yesteryear
friends from another age,
when we'd hold dominion

numai cu arcuri de alun
toată întinderea Grădinii?

Malurile, amândouă, trei zile
de mers în sus și în jos,
întregul Pactole.

Și acel miros suav din lemnărie
unde scuturată de nămeți și înfricoșată
sania noastră
(în chip de pișcot)
după ce biruise Dealul
se odihnea până în zori.

Numele vostru cine îl strigă
numele vostru cine îl șoptește
Surori mai mari care în juru-ne,
în rochiile drepte și mătăsoase,
înfloreți
ca niște arbori de vanilie?

just with hazel bows
over the entire Garden?

The riverbanks, both of them, within three days
of walking up and down,
the whole of Pactolus.

And that suave smell from the woodwork
where, cleaned of snow and frightened
our sled
(shaped like a biscuit)
after it had conquered the Hill
would rest until dawn.

Who shall cry out your name
your name, who shall whisper it
Older sisters that would, around us
in straight and silky gowns,
blossom
like vanilla trees?

Și sufrageria unde
ne ascundeam într-un degetar
în vreme ce pe degetele voastre
uitând se ivea o mărgea purpurie
ca piatra unui inel
de rubin.

Cum dispăreți brusc la pocnetul
unei ferestre în vânt.
Și sfârșitul acesta pe care nu vreau
sau nu pot să-l sfârșesc.

And the living room where
we'd hide within a thimble
meanwhile your fingers
forgetful, would sprout a crimson bead
like the stone of a ring
of ruby.

How you suddenly disappear at the clang
of a window in the wind.
And this end that I do not wish to
or cannot end.

Arsură

Carnea mea toată este o lumânare
Dar eu sunt flacăra într-un cer străveziu
Ca păsările mort
Voi cântări mai mult decât viu.
Ochiul arzând se hrănește din ceară
Și face un strop de rouă fierbinte
Odată am știut să zbor, odată,
Dovadă n-am, dar îmi aduc aminte.
Trupul meu întreg este o lumânare
După ce se va fi scurs toată în țărână
Și flacăra se va topi în albastru
Veți mai simți o arsură pe mână.

Burn

My entire flesh is a candle
But I am a flame within a translucent sky
Dead, as the birds,
I shall weigh more than I did alive.
The burning eye feeds on wax
And sheds a hot dewdrop
I used to know how to fly, once,
No proof have I, but I remember.
My entire body is a candle
After it shall all run down in the dust
And the flame will melt in blue
You'll still feel a burn on your hand.

Poemul Trandafirului

Scoica de trandafir dormind în rouă
Vântul a lovit-o cu un bob de nisip
Și umedă o perlă așteaptă să se nască
Bolnavă înăuntru.
Trandafirul aude, trandafirul aude,
Genunchii degetelor mele s-au rugat
Atât de mult, așa de sfânt aseară
Lovind în discul său înflăcărat
Măinile mele l-au trezit din somn
Și-a venit să-mi deschidă
Cel care locuiește înlăuntru
Și peste miezul său ascuns e domn,
Trandafirul aude, trandafirul aude,
Pavilionul său regesc
Eu l-am întrezărit o clipă.
Ce câini de vânătoare,
Lungi panașe
Aproape semințe
În curtea dinlăuntru lărmuiesc.

The Poem of the Rose

The oyster of the rose sleeping in dew
The wind hit it with a grain of sand
And wet, a pearl is waiting to be born
Sickly, inside.
The rose hears, the rose hears,
The knees of my fingers have prayed
So much, and so saintly last night
Kicking in its burning disk
My hands have awakened it from its sleep
And he has come to open the door,
The one who lives within
And rules over its hidden core,
The rose hears, the rose hears,
Its royal pavilion
I have glimpsed at it for a second.
What hunting dogs,
Ornate feathers
Almost seeds
Swarm the courtyard within.

Trandafirul aude, trandafirul aude,
Pe trepte nesfârşite am urcat
Pe lespezi de petale,
De la cămărilor cu miere
Înspre terasele cu vânt
Până când m-am visat şi eu
Un bulb negru din miazăzi
Înfăşurat într-o tunică subţire
De miresme străvezii
Stins colorate.
Deasupra un pieptar de zale
Desfoliate noaptea dintr-o stea
Numai din zvonuri foarte argintoase
Prin care acul de albină nu trecea.
Uneori merg aşa prin cetate,
Uneori trec aşa, prin apus,
De stau mai mult, cum e firesc,
La curţile sale ca smerit supus,
În timpul său dumnezeiesc.
Trandafirul aude, trandafirul aude,
O lege blândă mă îngăduie acolo.

The rose hears, the rose hears,
Endless steps I have ascended
On petal slabs,
From the cellars of honey
Towards the terraces of wind
Until I too dreamed myself
As a black bulb from the North
Wrapped in a thin tunic
Of translucent scents
Lightly coloured.
Over it, a chainmail breastplate
Unraveled by night from a star
Only out of silvery wisps
Through which the bee's sting could not pass.
I sometimes wander so through the citadel,
I sometimes wander so through the twilight,
If I linger, as it often happens,
At their court, as a loyal subject,
In their godly time.
The rose hears, the rose hears,
A sweet law beckons me there.

Umbria

Umbria
provincie a imperiului
unde n-am fost niciodată
depărtarea mea.
Umbrelifere
la marginea drumurilor tale
dâre de spumă
în urma roților
te fac mai ușoară printre
lucruri aeriene:
această prezență a naramzelor
mai îmbietoare ochiului
decât femeia însorită
pe care o mai zărești
la ultimul val de șosea
fierbințeala dulce a miezului
Și
dintr-o dată acel gust de cenușă
penet de lebadă

Umbria

Umbria
province of the empire
where I have never been
my distance.
Umbrelifers
at the edge of your roads
streaks of foam
after the wheels
make you lighter amidst
aerial things:
this presence of oranges
more pleasing to the eye
than the sunlit woman
caught by a glance
on the last curve of the road
the sweet hotness of the core
And
at once, that ashen taste
swan plumage

simun peste grădinile după-amiezii
licărul preferat licorii.
Provincie a Umbrei, Umbria
îți presimt străzile și terasele
seninul și stelele ce stau deasupra-ți
o ploaie strălucitoare te limpezește
o mireasmă lăncedă te acoperă
purpuriu norul picură peste tine
Umbră și Ambră, Umbria,
de care buzele mele nu sunt străine.

simoon over the gardens of the afternoon
the blink preferred to any beverage.
Province of the Shadow, Umbria
I can predict your streets and terraces
the serenity and the stars that hang above you
a sparkling rain refreshes you
a dank miasma covers you
the crimson cloud drizzles over you
Shadow and Amber, Umbria,
of which my lips are not foreign.

O pieleță străvezie

Sub jetul de apă bolborosind
spăl măruntaiele unui pește
șuvoiul sângelui devine
trandafiriu ca valvele scoicilor.

Icrele gălbui stau îmbrățișate
o pieleță subtilă ca sufletul
le ocrotește.
Colonii de vieți viitoare.

Osul amar al capului îndepărtează-l.
Cine îmi spune că din aceste perle
minuscule care se-anină de mână
nu s-ar fi născut
un arhaic triton, o melusine?

Carnea ta, carnea lui e incoruptibilă,
osul amar al capului îndepărtează-l,
înoată în apele

A translucent skin

Under the water jet burbling
I'm washing the entrails of a fish
the stream of blood becoming
rosy as the insides of clams.

The yellow fish eggs tightly hugged
a skin as subtle as the soul
nurtures them.
Colonies of future lives.

The bitter bone of the head must come off.
Who is to say that these tiny
pearls clinging to my hands
would not have produced
a triton from the days of old, a melusine?

Your flesh, his flesh is incorruptible,
the bitter bone of the head must come off,
swim in the waters

din dimineața Facerii.

Într-o firidă a corpului – sufletul
îmbrățișat strâns în materie.

Pneuma, Primula, Scintila, Scînteioara

Îți amintești un ochi de apă-n pădure,
o “topliță”, lentilă bombată, frunze și
mușchi și vietăți amfibii,

Acolo întrezărești ceva fără nume
O peliculă, o tresărire, o adiere,

O piele străvezie ca sufletul
care se desprinde de brațele înfocate
ale Materiei, dar continuă să pulseze.

of the First morning.

Within an alcove of the body – the soul
hugged tightly in matter.

Pneuma, Primula, Scintila, Sparking

You remember a small pool of water in the forest,
a creek, convex lens, leaves and
moss and amphibious creatures,

There you perceive some nameless thing
A film, a spasm, a breeze,

A skin translucent as the soul
that peels off the determined arms
of Matter, but continues to pulsate.

Un fel de poveste nescrisă

Ai ieșit pe coline să cauți ramuri de măceș
scaieți insomniaci, petale noctambule,
crengi de pin, ferigi ruginind în ierburi
ca piesele unui motor abandonat.

Deodată vezi bobitele-acelea de sânge
sticlind printre spini, cobori malul abrupt
și simți că niște mâini îți prind haina
de catifea întunecată și trag de ea fără milă.

Te smulgi cu un strigăt, degetele te lasă
într-un târziu după ce ți-au zgâriat obrazul,
mai bine ai fi rămas acolo captiv
ca într-o lacră sub ploile toamnei.

Stâlpii negri pe care se cațără hameiul,
proprietatea fabricii de bere. Și-o casă pe
dealul terasat unde niciodată n-ai să intri
așa cum niciodată n-ai să scrii povestea promisă.

A sort of an unwritten story

You took to the hills in search of wild rose hip branches
insomniac thorn bushes, night walking petals,
pine branches, ferns rusting in the tall grass
like old engine parts.

And suddenly you spot those blood drops
shining through the thorns, you descend the steep bank
and feel as if some hands have clutched your coat
of dark velvet, and are ruthlessly pulling at it.

You yank yourself yelling, the fingers let go
at length, after they have scraped your cheek,
you would have better remained there captive
as in a coffin under the rains of autumn.

The black poles on which the hops climbs,
property of the beer factory. And a house on
the terraced hill in which you shall never enter
just as you shall never write the story you have promised.

Umbra

Sunt umbra, sora ta de-a pururi,
cuprinde-mă, să nu te-ntorci
în lumea clară de deasupra
adormi cu mine în zăpadă.

Am să-ți aștern haina de frunze,
de frunze roșii în zăpadă,
spre labirinte verzi de gheață
fierbinte ne vom duce împreună.

Ca o sanie mă ducea Umbra,
îi înconjuram gâtul cu brațele,
vara ardea în sângele său întunecat
în vreme ce o hrăneam cu sângele meu.

Ochii săi umezi abia-și întoarse:
"oricum drumu-napoi nu-l mai știi",
Sunt umbra, sora ta de-a pururi,
cuprinde-mă, să nu te-ntorci.

The shadow

I am the shadow, your sister always,
embrace me, do not turn back
into the fair world above
fall asleep with me in the snow.

I shall lay down for you my coat of leaves,
of red leaves down in the snow,
towards green labyrinths of ice
incandescently we'll both go.

As a sled the Shadow carried me,
I put my arms around her neck,
summer was burning in her dark blood
as I fed her with mine.

At length she turned her moist glance:
"the road back, you have forgotten",
I am the shadow, your sister always,
embrace me, do not turn back.

Umbra, acuarelă

Shadow, watercolour

Translation
Café

October 2017

Oraşul de dedesubt

Orașul de dedesubt e lumina de făclii romane de torțele
sciților
de aprige focuri din ținuturile germanilor, de opaițe dacice,
de candelă,
de lanternele fostelor nave eșuate.
Cine a fost acolo nu le poate uita strălucirea de piatră
prețioasă
desfăcută din culcușul său, din geodă, de unghia unui gnom,
de pioletul geologului, de lama unui cuțit de vânătoare.
Și pe Orfeu și-l amintește, nereușind să o smulgă orașului de
dedesubt pe adorata Euridice și apoi neregretându-și gestul,
așteptând să părăsească orașul de sus cât mai repede.
Peste tot e semnul iubit: Peștele și Mielul, de jur împrejurul
picturilor vremii primare: Iona de chit înghițit și cei trei tineri
închiși în arzătorul cuptor și nevătămați.
Și inscripții candidă: "Într-a cincea zi după calendele lui
Noiembrie
aici a fost depus adormit Gorgonius cel iubit de toți și care
pe nimeni nu a urât" Sau "Adeodatei fecioară merituoasă ce se

The city underneath

The city underneath is the light of Roman torches and the
torches of Scythians
of impetuous fires from the lands of the Germans, of Dacian
rushlights, of candles,
of the lamps of former sunken ships.
He who has been there can never forget the sparkling of
precious stone
dislodged from its nest, from geode, by the nail of a gnome,
by the pick of a geologist, by the blade of a hunter's knife.
He remembers Orpheus too, unsuccessful in stealing from
the city underneath the adored Eurydice, then, without
remorse, waiting to leave the city above as soon as possible.
Everywhere, the adored sign: the Fish and the Lamb, all around
the paintings of the primal era: Jonah swallowed by the ketos
and the three young men
locked in the burning furnace and unscathed.
And candid scribblings: "on the fifth day according to
November
here was set the dead Gorgonius loved by all, who

odihnește aici în pace, așa cum Cristos al său a vrut-o”.

hated no one” Or “To the maiden of merit who
rests here in peace, as her Christ desired”.

Prin pulberea lumii

Prin pulberea lumii, copil, cu părul plin
De viespi mari de aur și fluturi de noapte
Cât ai mers stârnind praf alb cu tălpile
Până la steaua în care te-ai aprins.

Din vale urca un fum albăstrui
Și se simțea dulceața unui nor de rășină
Ca și cum acolo un sat de dulgheri
Și-ar fi făcut sălaș tănuit
Sau subțiri păstori de albine
Ce te-au rugat să șezi cu ei la cină.
Prin pulberea lumii, copil, cu părul plin
De viespi mari de aur și fluturi de seară,
Până când n-ai mai fost decât un lung
Fuior de raze în mâna nimănui.

Through the world's dust

Through the world's dust, child, with hair full
Of large gold hornets and night butterflies
How long you have trodden raising white dust
On your way to the star in which you have lit.

From the valley a blue tinted smoke was rising
And you could feel the sweetness of the sap
As if a village of carpenters
Had made there a secret hidden shed
Or thin bee shepherds
Who asked you to sit with them and sup.
Through the dust of the world, child, with hair full
Of gold hornets and evening butterflies,
Until you were naught but a long
Tow of rays in the hands of nobody.

Între patru ochi

Cuvintele tale de taină poți să le spui
Vântul le va smulge pe horn cu violență
Ca vârtejul apei trupul unui băiat
Ca o rugăciune suptă de stele
Și nu cred să rămână mai mult
Decât din pletele negre ale lui Absalom

Dar nu știu la ce te mai gândești,
La o streășină dantelată, la hublouri,
Și ai vrut să intre într-o noapte acolo,
Cu o lanternă să orbești porumbeii
Să-i furi din colțuri și să vii la mine.

In private

You can whisper your words of secrecy
The wind will violently whisk them out the chimney
As the water whirlwind whisks the body of a boy
As a prayer absorbed by the stars
And I don't think there will be left more
Than from the black curls of Absalom

I don't know what you are thinking about,
About ornate leaves, about window panes,
And you wanted to go in there one night,
With a flashlight, to blind the pigeons
To steal them away out of corners and to come to me.

Căluș

Un căluș celest îmi înfundă gura
Pulberea unei seminții de stele
Și nu vreau să strig sau să chem
Buzele nu le desfac îndărătnic

Dar în nesfârșitul văzduh, iubito,
Cine se poate ține de mână oare
Când strig și aprind abia respirând
Cenușa unei stele mai apropiate?

Încheietura ta de argint e coridorul
Unei singure note de flaut
Prin care te strecoari aplecat și
Iei puțin var pe umeri ca bețivii.

Dar acolo nu mai e nevoie
Și blestemul meu se adevărește
Tot mai mult de la zei
Să nu pot povesti niciodată.

Gag

A celestial gag covers my mouth
The dust of a stellar offspring
And I do not want to shout or to call out
My stubborn lips will not part

But from the skies without end, my darling,
Who, I wonder, can hold hands
When I shout and light up, barely breathing
The ash of a star close by?

Your silver wrist is the corridor
Of a single flute note
Through which you make your way, head bent,
Brushing some paint off your coat, like drunkards.

But there is no need anymore
And my curse comes to pass
That I may not, from the gods,
Tell any more stories.

De ploaie

Pâlc de mesteceni pe un deal când plouă
Trunchiuri fragile s-au dezbrăcat de frunze
Și-o femeie i-ar putea urca pe umăr
Și doar un înger și-ar ciopli o luntre.
Iar eu alături înfricoșat de biruință:
Și trupul meu se umple cu pământ
Tulbur și dulce, plin de umezeală și
Nici un strop nu îmi pătează coaja.
Într-o altă dimineață abia trezit
Am zărit un porumbel în pervaz
Și m-am bucurat la fel, străfulgerat,
Că am la mână zece ciocuri lucind
De corn și de sidef.

In the rain

A group of birch trees on a hill in the rain
Fragile trunks undressed of foliage
Even a woman could shoulder them
And only an angel could carve himself a raft.
And myself, sitting close by, frightened by conquest:
And my body fills up with soil
Stirred and sweet, full of moisture and
Not a drop of it stains my bark.
In another morning, barely awoken,
I saw a pigeon on the window sill
And I rejoiced the same, stricken,
That I have, in the palm of my hand, ten beaks shining
Like bone and mother of pearl.

Absență

Profilul nu e al tău, dar îmi spun
Poate s-a schimbat, tot fugind de noi,
Prin atâtea orașe străine,
Pe care le știu, de undeva din moarte.
Când totuși trece e ca umbra șopârlei
Foșnind printre veșminte și glezne ude
Ieșită de sub o piatră crăpată la soare
Fierbinte ca o pâine.
Surâsul tău poate să înflorească
În zâmbetul altuia, dar e la fel?
Plesnitură gureșă de ramură de salcie
Pe lângă pieptul meu, în gol.

Absence

The face is not yours, but I say to myself
Maybe it has changed, as it kept running from us,
Through so many foreign cities,
Which I know, from somewhere, from death.
When it does pass like the shade of the lizard
Scurrying through wet clothes and ankles
Appearing from under a rock baking in the sun
Warm as bread.
Your smile can bloom
Out of the smile of another, but is it the same?
The daring lash of a willow branch
That aims at my chest, and misses.

Dor

Zeul crește din coapsa satirului beat,
Sângele lor se amestecă și devine viu
Dar nu coboară niciodată pe terasa de piatră
Unde vântul despoaie mesele triste.

Broboane de sudoare sticlesc argintii
La subsoara alămurilor înfierbântate
Cănilor au buzele vinete și mușcate
Lângă mâinile noastre palide sângerând.

Cei doi se duc fluierând prin apus
Își dau brațul, își schimbă coroanele,
Aburii răsuflării lor pe câmp, dimineața,
Lacom îi căutăm în palmele calde.

Și rămânem prostiți cu mâinile goale
Cu sufletele-ntoarse ca niște căzi uscate
Din vechile hambare mirosind a șoareci
În care dorm fugarii pe timp de ploaie.

Yearning

The god grows from the rib of the drunken satyr,
Their blood mixes and comes to life
But never descends upon the stone terrace
Where the wind rips away the covers of the sad tables.

Beads of sweat twinkle with silver reflections
At the armpits of the heated brass
The cups have their lips bruised and bitten
Next to our pale and bleeding hands.

The two leave whistling towards the sunset
Arm in arm, exchanging crowns,
The vapours of their breath on the field, in the morning,
Are sought in our warm palms.

And we are left for fools with empty hands
With our souls upturned as dry vats
From the old barns smelling of mice
In which the fugitives crawl to sleep on rainy nights.

Fără titlu

Sângele, într-o amforă, doamnă
Într-o veveriță roșcată,
Ce se ascunde spre toamnă
În podul casei tale culcată.

Pahar cu rachiu de ienupăr,
Un orb îl duce, mă tem,
Ce greu se strecoară
Un umăr
Îl varsă, înainte să-l bem.

Scândură luminoasă și ceară
Roți de fierăstrău albastru
Prin care fugim într-o seară
Ca două lumini pe un astru.

Untitled

The blood, in an amphora, madam
A squirrel with a coat of red,
Which hides towards autumn,
And in your attic makes its bed.

A glass of juniper brandy,
A blind man brings it, I fear,
How heavily he sifts
A shoulder
He spills it, before we can drink it.

Wax and boards that bore light
Wheels of jigsaw blue
Through which we run one night
As two stars on a planet.

Țin păsări în mână

Și de unde această mare frică de păsări
Porumbei cu gușa verde și coada putrezind
Care-și fâlfâie penetul sticlind a iaz
Prea aproape de ochii și umerii noștri?

Rufele în pod pe frânghie sunt os
Cercevelele toate de putregai fosforescent noaptea.
De unde această mare teamă de păsări
Care nu se sperie de pașii tăi asurzitori?

Te poate bucura într-adevăr carena lor
Strivită roșie pe trotuar dacă e drept
Că frumos cântă privighetorile
Când în tufiș ciugulesc ochii
Sălbăticiunii caldă încă?

Țin păsări în pumn aproape de buze
Suflându-le penele moi de pe gât
Le duci tainul de apă și grăunțe

In my hands I'm holding birds

Where does this fear of birds come from?
Pigeons with green crops and rotting tails
That ruffle their feathers gleaming like a pond
Far too close to our eyes and shoulders?

The clothes hung on the lines in the attic are bone
The window panes, full of phosphorescent rot at night.
Where does it come from, this fear of birds
That do not shy away from your deafening steps?

Can you truly rejoice in their breastbone
Crushed red on the pavement if it's true
That the nightingales sing ever more sweetly
While, in the bushes, pecking on the eyes
Of the still warm wild beast?

I hold the birds close to my lips
Blowing on the soft feathers on their neck
You bring them their chalice of water and seeds

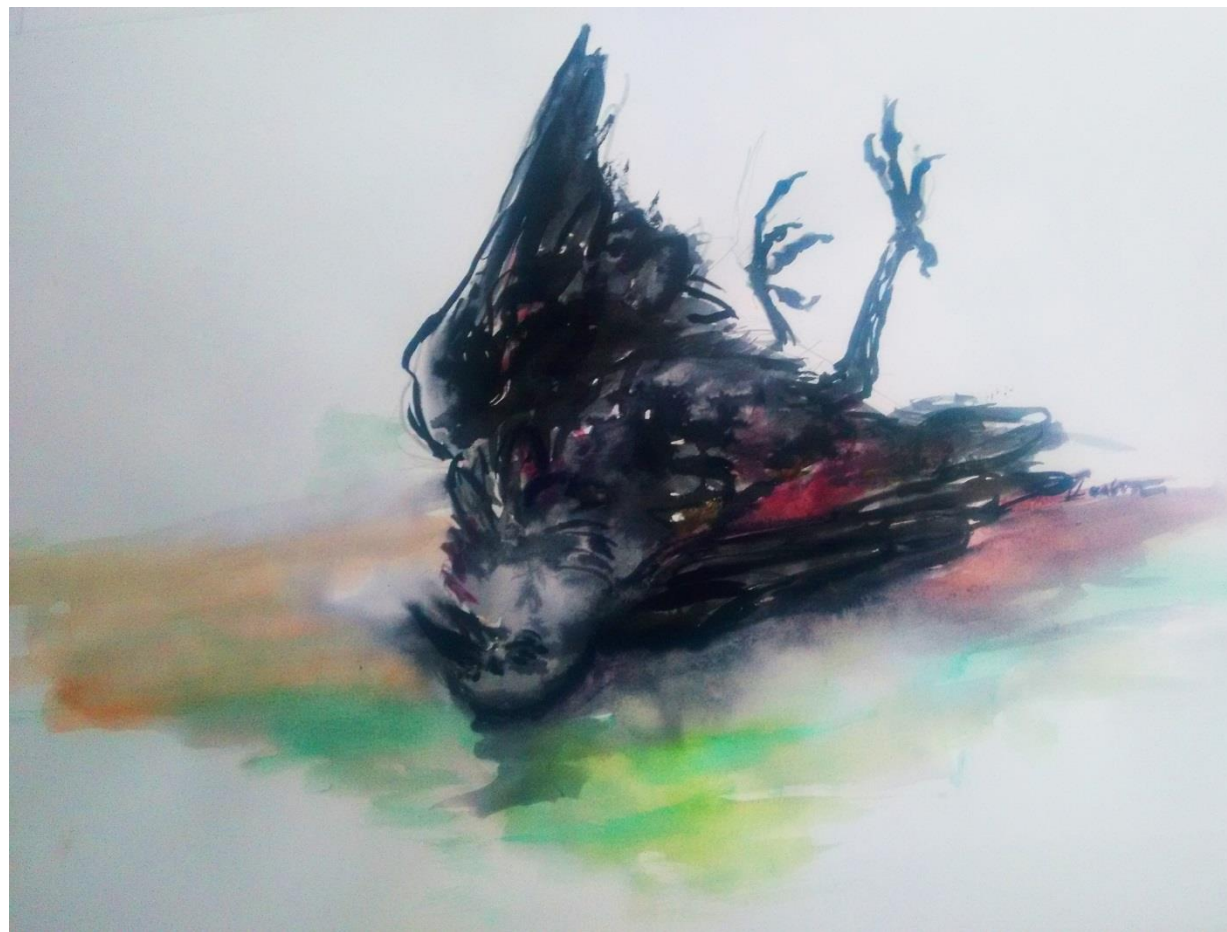
Sau le împuști pe crengile copacilor.

La fel sub pod un câine umflat de apă
e un cimpoi pentru cine se încumetă
cu degete ușoare și fără scârbă
pe burta lui doldora de sunete stranii.

Or you shoot them off the branches of trees.

The same with a water filled dog under the bridge
that becomes a bagpipe for those who venture
with light fingers and without disgust
to caress its belly wriggling with odd sounds.

Țin păsări în mână, acuarelă

In my hands I'm holding birds, watercolour

Translation
Café

October 2017

Floare de ger

Floare de ger strălucind în fereastră
Chipul tău mort înflorind pe geam
Dintr-o noapte mult mai albastră
În care însumi de gheață eram.

Floare de ger înfrigurată
Venită din crânguri albe, cerești,
De flacăra palmelor mele întinse
Să nu te apropii, să nu te topești.

Floare din cer fără mireasmă
Fără tulpină, fără pământ,
În nouri de-a pururi mireasă,
Silabă dintr-un fraged cuvânt.

Floare de ger îți este iarnă,
Floare de ger mie mi-e toamnă,
Cum viscolește, ce dulce larmă,
Să ne despartă poate se-ndeamnă.

Frost flower

Frost flower glowing on the glass
On the window, your dead face blooming
Out of a night far bluer, alas
In which my own frost figure was looming.

Frost flower, by the coldness tended,
Come from celestial woods of white pelt,
The flame of my warm palms extended
You should not approach or you'll melt.

Odorless flower that blooms in the sky
With no stalk or soil,
In heavens you are the eternal bride,
A syllable of a gingerly word.

Frost flower, you feel like winter,
Frost flower, I feel like autumn,
What blizzard, how sweet an uproar,
As if to pry us apart, it has fallen.

Floare din cer bătând la fereastră
Chipul tău blând luminând în geam
Dintr-o ninsoare mult mai albastră
Unde însumi peste lume ningeam.

Frost flower knocking on the window
Your tame face lighting the glass
From the falling of a bluer snow
When I myself would fall, alas.

Tu nu ești sunetul

1.

Unde te ascunzi, pe care țărmuri nepoluate,
Din ce aeroporturi îți iei zborul dimineața
Din ce subterane te arăți spre seară, unde fumegă
Ierburi sălbatice, nu altarele zeilor.

Te-am văzut uneori aievea
Pe malul unui râu sau pe buza unui mormânt
Nimeni nu-mi poate lua bucuria
Și nici orgoliul și umilința.

Pe unde cutreieri împreună cu smintiții întru
Perpetuum mobile și piatra alchimică
Cu cei care-și pierd mai fericiți uzul rațiunii
Decât să renunțe la Tine?

În ce locuri vei fi, acolo unde se prăjește cafeaua
Și se vântură pergamente aurii în trâmbe albastre

You are not the sound

1.

Where are you hiding, on unsoiled shores,
From what airports do you take off in the morning
From what underground galleries do you turn out in the
evening, where the smoke
Of wild flowers rises, and not the altars of gods.

I've seen you at times as if you were with me
On the banks of a river or on the brim of a grave
No one can take away my joy,
Neither my ego, nor my humiliation.

Where do you wander together with the mad ones
Keen on perpetuum mobile and the philosopher's stone
With the ones who would more willingly lose their reason
Than renounce You?

Where may you be, there, where coffee is roasted
And golden parchments are waved in blue whirlwinds

De tutun roșcat? Unde se descarcă pe
Umede cheiuri lăzi cu arome?

Unde se deschid suluri cu slove bine mirositoare:
Lapte de capră, plante alpine, vâsc, miere și fiere,
Și mai ales acel gust dulce acrișor de afine
Ale înțelepciunii?

Sau unde roiesc adolescente în espadrile cu
Pantalonii bine strânși pe pulpe
Cu negre discuri sub braț unde muzica
Sferelor se aude, într-un mare vacarm.

2.

Tu nu poți fi închipuită din zgomote ce nu se aud
Din miresme pe care nu le-am simțit în amândouă nările.
Tu nu ești sunetul pe care-l șoptesc aripile frecându-se.
Ești stol asurzitor și cumplit care se năpustește țipând
Asupra-mi pe câmp. Pojghiță da, dar deasupra Vârtejului
Pe care o gheață subțire-l acoperă. În orice clipită se poate
Sparge. Luați bine aminte.

Of reddish tobacco? Or where they unload onto
Humid shores chests of spices?

Where papyruses with scented lettering are unraveled:
Goat's milk, alpine plants, mistletoe, honey and bile,
And especially that sweet and sour blueberry taste
Of wisdom?

Or where the young women in sandals, with
Trousers tightly fit on their thighs
Holding black disks, where the music of the
Spheres can be heard, in great ado.

2.

You cannot be fathomed out of unheard sounds
Out of aromas I have not breathed in with both nostrils.
You are not the sound wings whisper when brushing against
each other.
You are an overpowering flock that plummets screaming
Over me on the field. A film, yes, but over the Whirlwind
Covered by thin ice. At any moment, it may
Break. Caution.

Și el dispăruse

Încercam mereu să ne reamintim ceva nedeslușit
căutam firul vrăjit al Binevoitoarei care să ne scoată
în lumină fărâmele de cuarț și grămăjoarele de aur
pe care le pipăiam orbește-n umedul întuneric.

În ușa unui depozit am întâlnit un bărbat visător
Îmbrăcat într-o bluză grosolană parcă de împrumut
Privind liniștit cum privește diamantul în sine însuși
Mulțimea de elevatoare, baloturi și stive de lemn.

Ne-a surâs și pentru o Clipă ne-am amintit totul.
Ca să uităm după alta din nou. Și el dispăruse.

And he had disappeared

We were always trying to remember something unclear
searching for the magic thread of the Benevolent to pull
to the light our quartz crumbs and golden nuggets
we groped for in the humid darkness.

In the storage room doorway we met a daydreaming man
Dressed in a coarse shirt that seemed borrowed
Calmly gazing as the diamond gazes within itself
At the multitude of elevators, bales and stacks of wood.

He smiled at us and, for a Moment, we remembered
everything.
Only to forget in the next. And he had disappeared.

Casiopeia

Vârtej antrenând vreascuri, frunze, trupuri
de înecați și picioarele agile ale
Păianjenului de apă care au dansat
Pe parchetul-oglină al lacului,
Pe pelicula irizând, ușoare, ușoare,
Ireale, care mai fac semnul știut,
W, Casiopeia, înainte de a încremeni
În zăpada eternă.

Casiopeia, W, Casiopeia "veniat, veniat
Soror mea mors" cu mâinile atât de
Ușoare și neînduplecate, ca un diamant
Care taie o fereastră în diagonală,
Ca o mreană suind spre izvoarele
Râului, aproape reușind, vie,
Aproape de gurile fluviului care
Începe între fărâməturi și geňțiane;
Casiopeia, W, hieroglifa unui soi de
Albine astrale scriind ceva într-o

Cassiopeia

Whirlwind gathering twigs, leaves, the bodies
of the drowned and the agile legs of the
Spider that have danced
On the lustrous floor of the lake's surface,
On the iridescent film, lightly, lightly,
Surreally etching the well known pattern,
W, Cassiopeia, before congealing
In the eternal snow.

Cassiopeia, W, Cassiopeia "veniat, veniat
Soror mea mors" with hands so
Light and unrelenting, as a diamond
Cutting a window diagonally,
As a barbel running up the streams
And rivers, nearly succeeding, alive,
Drawing closer to the spring of the river which
Bubbles up amidst crumbles and gentians;
Cassiopeia, W, the hieroglyph of a sort of
Celestial bees that write within a

Perdea de fum și parfum W sau un
 M răsturnat ca peștele pe prundul
 Strălucitor, ca o urnă extatică, ca
 O vână de fier într-un filon de argint,
 Ca flacăra unei lumânări care nu
 Ezită și pentru o clipă se desprinde
 Ușoară de-ceară și carne, hrănindu-se
 Numai și numai din propria ardoare.
 Ca un diamant tăindu-și calea
 Pieptiș împotriva curentului vijelios,
 Ca o mreană înotând în amonte,
 Ca jugulara printre arterele anonime,
 Unde sângele nostru pulsează mai ferm,
 Monoton ca mareele și saltă carena plină
 De scoici deasupra valurilor
 Ca un fagure uitat pe masa după
 Ce-am chituit ferestrele cu chit roșcat,
 Senzual și uleios și el atrage albinele
 De la mari depărtări, ca o menghină
 Delică, căptușită cu pluș, dar inflexibilă
 Ca niște degete fără mănuși, ca niște

Curtain of smoke and perfume W or an
 M overturned as the fish on the glistening
 Riverbed, as an extatic urn, as
 A thread of iron in a vein of silver,
 As the flame of a candle which does not
 Hesitate for one moment and lightly rips
 Itself away from wax and flesh, feeding itself
 Solely from its own ardour.
 As a diamond cutting its path
 Proudly pushing against the frantic current,
 As a barbel swimming upstream,
 Like the jugular among nameless arteries,
 Where our blood pumps more vigorously,
 Monotonous as the tides pushing the hull full
 With seashells over the waves
 As a honeycomb left out on the table after
 We have patched the windows with reddish putty,
 Sensual and oily, it attracts the bees
 From far away, like a screw,
 Delicate, lined with velvet, but unrelenting
 Like ungloved fingers, like

Mănuși care te strâng de încheietură,
Dar degetele din ele sunt absente,
Ca un praf de aur de pe pleoapele
Reginelor egiptene, defuncte, de pe
Aripile unor fluturi ce nu figurează
În nici un nomenclator, ca un W,
Casiopeia, lângă negrele bulboane
Stelare sugând lumina stelelor tinere,
Sângele lor aspru, stele-lilieci înfipite
În grumazul unui pașnic animal
De povară.

Casiopeia, când va veni
Vremea am să vin nesilit de
Nimeni, liniștit și plin de umilință,
Ca o lumânare care nu ezită,
Murmurându-ți numele nepătat;
În care mă cuprind de când nu eram
De mai multe milioane de ori, de ani
Stelari, bună dimineața, regina mea.
Casiopeia, maica mea, care m-ai

Gloves that grip your wrists,
But there are no fingers in them,
Like the golden dust on the eyelids of the
Egyptian queens, defunct, the dust of the
Butterfly wings that cannot be found
In any catalogue, as a W,
Cassiopeia, near the black stellar
Whirlpools, stealing the light of young stars,
Their coarse blood, bat-stars stuck
To the throat of a peaceful beast
Of burden.

Cassiopeia, when time comes
I shall come out of my own
Will, at peace and full of humility,
As a candle that without hesitation,
Muttering your unsoiled name;
In which I am enveloped since before I was
Millions of times, millions of stellar years
Good morning, my queen.
Cassiopeia, my mother, you who

Alăptat când nu eram și acum
Că nu sunt mă crești răbdurie
Până-mi va veni sorocul.

Ca pe o lumânare care
Dacă nu arde va fi decapitată
Iar dacă arde pentru tine arde
Și de mult nu mai ezită.

Breastfed me before I was and now
That I am not you raise me patiently
Until the time comes for me.

As a candle that
Will be beheaded if it shall not burn
And if it shall, it shall burn for you
And it has long forsaken hesitation.

Lectură Nocturnă

Beau ceai fierbinte dintr-o cană de tablă
Toți ai casei dorm am rămas singur citesc
Nici o pasăre nu se aude în pădure
Roua e încă în somnul plantelor albă
Fătul în pântecele mamei care tresare
Semințele sub pământul înghețat bocnă.

Brusc niște ace de pin îmi intră în ochi
Cana de ceai mi se varsă pe genunchi
Aud strigăte să pornim mai departe
Dar cineva a luat-o înapoi singur prin
Nămeți. O vreme i se văd urmele în zăpadă
Apoi brusc nu se mai văd.

Gerul a înghețat căprioarele în picioare
La lizieră cu lacrimile țurțuri le-au găsit
După câteva zile. Asemeni lor simt că plânsul
E o sabie strălucitoare și pură pe care cineva
Cu brațe mai puternice decât mine și nevăzut o rotește.

Reading at night

I'm drinking hot tea from a tin cup
Everyone is sleeping, I'm left alone to read
No bird is heard in the woods
The dew is still white within the plant dreams
The offspring in the mother's womb is twitching
The seeds under the soil, frozen stiff.

Suddenly there are pine needles in my eyes
The cup of tea spills on my lap
I hear the calls to venture forth
But someone has returned alone through
The snow. For a while, we can see his tracks
Then they suddenly disappear.

The blizzard has frozen the deer on their feet
At the edge of the forest, with tears frozen in icicles
They were found a few days later. As them I feel that crying
Is a shining pure sword that someone wields
Unseen, and with stronger arms than mine.

Lectură nocturnă, acuarelă

Reading at Night, watercolour

Translation
Café

October 2017

Țevile

Unde-ți scrii tu versurile
m-a întrebat S într-o zi
Într-un pavilion chinezesc
Într-un foișor de vânătoare?

În cartierul de vest, într-o
Celulă de beton și de fier,
Pe care o mătur singur,
Nu în suburbiile Cerului.

Ce tot ascunzi foile înnegrite
Când intră cineva pe neașteptate,
Ca un adolescent care citește la
O lampă de carte?

Plină de sârme, hârtii îngălbenite
Și capace – pădurea.
Cum poți să mai crezi în gnomi
Și driade? Unde vezi tu roua?

The pipes

Where do you write your verse
S asked me one day
Is it in a Chinese pavilion?
Is it in a hunting lodge?

In the West neighborhood, in a
Concrete and iron cell,
Which I myself keep clean,
Not in the suburbs of Heaven.

Why do you keep hiding the black stained papers
When someone unexpectedly comes in,
Like a teenager reading with
A flashlight?

Full of wire, old crumpled paper
And bottle caps – the forest.
How can you still believe in gnomes
And driads? Where do you see the dew?

Ascultă mai bine țevile îngropate
În cotloanele casei, cum murmură,
Cu glas ferit, cu glas de parce,
Noaptea când nu le aude nimeni

Un cântec despre izvoare
Și pajiști,
Unde sângele nostru niciodată
Nu se mai poate întoarce.

Better listen to the buried pipes,
Hidden in the corners of the house, they mutter
To themselves, with the voice of the Fates,
At night, when nobody hears them

They whisper a song about streams
And meadows,
Where our blood can
Never return.

Ucenicul

E bine să înveți din fragedă pruncie
Cum se macină culorile pe o piatră
- cu asta începe fiecare,
Meșterul te va spânzura de urechi
În bottega afumată
Dacă fresca va da greș.

Părinții te-au vândut acestui Maestru
Ușor grăsuliu, cu o bonetă albă,
Își trage puțin piciorul și tușește -
Pietro Vanucci, zis Perugino,
Sebastianul său are săgețile bine înfipite
În carne.

Una dintre ele îți zbârnâie toată noaptea -
Prin păr,
Te va orbi, nu te va orbi?

Restul e proporție și finețe.

The apprentice

It is good to learn from a young age
How the pigments are grinded on the stone
- it is what everybody starts with,
The master will have your head
In the dusty bottega
If the fresco will turn out a failure.

Your parents have sold you to this Maestro
Slightly fat, wearing a white bonnet,
He slightly stretches his leg and coughs -
Pietro Vanucci, known as Perugino,
His *Sebastian* has its arrows stuck deep
In the flesh.

One of them whirls all night -
Through your hair,
Will it or will it not blind you?

The rest is proportion and finesse.

Sfaturi pentru un debutant

Și mai ales nu te lăsa condus
De bunele intenții și de rime poleite
Alungă-le ca pe un roi de muște
Deși zboară nu fac parte din stup.

Rime false se strâng de obicei
În jurul moartelor convenții

Fii aspru cu micile sentimente ocazionale decât
Un câștig îndoielnic din partea lor
Mai bine o pierdere sigură de sine
Un dispreț hotărât

Nu întoarce ochii de la nimic
Nu împărți lumea în cântec și țipăt
Uneori țipătul se preface în armonie
Și cântecul înăbușe țipătul

Nu pot spune că eu am respectat întotdeauna

Advice for a novice

Most of all, don't let yourself be led
By good intentions and cheap rhymes
Scatter them like a swarm of flies
Although they fly, they are not of the hive.

False rhymes usually gather
Around dead conventions

Be harsh regarding occasional feelings, better
a self assured loss,
A decisive scorn
Than a doubtful advantage from their part

Turn a blind eye to nothing
Do not divide the world into songs and screams
Sometimes screams become harmonies
And songs muffle screams

I can't say I've always paid attention

Aceste principii

O poetă pe care n-am văzut-o niciodată
mi-a scris pe unul dintre volumele sale
"în chilioara uceniciei mele" versurile tale
Au luminat uneori.

To these principles

A poetess who I never met
Wrote to me on one of her volumes
"In the secluded cell of my apprenticeship" your verse
Shone at times.

Translation
Café

October 2017

Fazani în ploaie

Fazani cu aripile multicolore
Îngreunate de apă
Fresce vii
În pădurile Ljubljanei
Zăriți din tren
Printre tufe unde se agață
Globuri de rouă.
Șase dimineața.
Cine spune că omul nu e
Din același aluat cu zeii?
Doar că el se usucă.
E vremea să desfacem borcanul
Cu miere și
Capacul de staniol de pe
Sticla de lapte.
Să ne punem ordine
În gânduri și în bagaje.
Nu știm niciodată
Ce se poate întâmpla
Și mai ales Când.

Pheasants in the rain

Pheasants with multicolored wings
Heavy with rain
Live frescos
In the forests of Ljubljana
Spotted from the train
Amid the bushes where
Dew garlands hang low.
Six in the morning.
Who can say that man is not
Made of the same clay as gods?
Only that man dries up.
It is time to open the jar
Of honey and peel
The tinsel lid off
The milk bottle.
It is time to put order into
Our thoughts and luggage.
We never know
What can happen
And especially When.

Dublu și unic

Palme, frunze cu nervuri,
Aparținând de drept focului
Și vii plămâni două aripi bătând
Într-un văzduh din ce în ce mai rarefiat,

Mai slujiți-mă o vreme, nu vă întoarceți
În lutul primordial
Trebuie să împlinesc ce-am de-implinit
Încă nu a sosit vremea să plec.

Dedublat am fost deseori asemeni celor născuți
În zodia mea
Unde Castor urcă
Pollux coboară.

Pe amândoi i-am ascultat pe rând și
Deodată chiar

Albe și roșii globule abia-mpreună

Double and unique

Palms, veined leaves,
By right, belonging to the fire
Live lungs, two wings beating
In the air becoming thinner and thinner,

Keep serving me a while, don't turn back
To the primordial clay
I need to do what must be done
The time has not come for me to leave.

I have been halved many times, as those who are born
Under my sign
Where Castor rises
While Pollux sets.

I have listened to both in turns and
Even at once

White and red cells, you together

Alcătuiești foșnetul sângelui.

Acum la răscruce fiind încă o dată
Prin lacrimi și sânge alerg pe
Drumul ce duce
Spre unul singur.

Din carnea muritoare să-mi tai atent
Tiparul sideral.

Compose the rustling of blood flow.

Now, finding myself once again at the crossroads
Through tears and through blood I run down
The road that leads me
Towards one only.

From mortal flesh I am to painstakingly carve out
My sidereal mould.

Lostrita

În vis îmi apăru lostrita,
Stropii adâncului și mirosul
De mâl fraged și pietre;
Aureole, iluzie, un nor
De musculițe verzi deasupra.

Își unduia aripile-i lucioase,
Elicea trupului cu mărunți pistrui,
Cum au ferigile toamna;
În vârtejul său mă răsucea
Spre o presimțită cădere de ape.

Cu dinții ei de sălbăticiune,
Îmi desfăcea nasturii cămășii
Îmbrâncindu-mă spre bulboană;
Îmi arăta drumul spre tainicele
Hale, spre-ncăperile vaste de dedesubt.

The huck

The huck came to me in a dream,
With the sprinkles of the deep and the smell
Of fresh mud and rocks;
Aureolas, illusion, a cloud
Of green flies above us.

It was winding its lustruous wings,
The curve of its body dappled with freckles,
Like fern leaves in autumn;
In its vortex it pulled me forth
Towards a faintly felt waterfall.

With its wildling teeth,
It tore through the buttons of my shirt
Shoving me into the whirlpool;
It showed me the way towards the elusive
Halls, towards the vast chambers underneath.

Dimineață de iarnă

Te trezești la șase și un sfert. Te razi
Cu apă rece, ridici pătura și o arunci
Peste corpul prietenului care doarme
Cobori încet pe treptele de lemn.

La șase și jumătate ai ieșit din cabană;
Ai grijă să nu tușești, să nu aluneci pe
Gheața care s-a prins astă-noapte, o pojghiță
Strălucitoare ca o amintire în crevasele

Memoriei; îți strângi bine cordonul scurtei din
Pânză de cort, care foșnește, în câteva
Minute ești pe șosea, rupi pe furiș câteva
Crengi de brad, dibui cu piciorul tufe ninse

Deodată simți o apăsare pe umăr, un fâlfâit,
O vezi numai cu coada ochiului, nu te întorci
De frică să nu zboare, aprinzi bricheta
Câteva monede se rostogolesc în zăpadă.

Winter morning

You wake up at quarter past six. You shave
With cold water, pick up the blanket and throw
It over the body of your sleeping friend
You slowly descend the wooden steps.

At half past six you've left the cabin;
Careful not to cough, not to slip on the
Ice that has formed last night, a film
Glimmering like a glimpse from the crevasses

Of Memory; you fasten the cord of your trenchcoat
Made from tough fabric, that rustles, in a few minutes
You've reached the highway, you furtively break off a few
Pine tree branches, foot brushing against the snowy bushes

Suddenly you feel a tap on your shoulder, a flutter,
You see it in the corner of your eye, you won't turn
So as not to scare it away, you grab your lighter
A few coins scatter in the snow.

Te întorci la cabană, înfrigurat și tânăr,
Te arunci sub așternut și închizi ochii,
Nebunule, iar bați câmpii, nu a fost nimic,
Vinul de aseară ți-o fi tulburat mințile.

Back at the cabin, chilly and young,
You throw yourself under the cover and close your eyes,
You lunatic, you're raving, it was nothing,
The wine from last night has clouded your mind.

Interviu cu Adrian Popescu

Cum ați început să scrieți poezie și la ce vârstă?

Prin clasa a noua, elev, am descoperit poezia modernă, cultivată la revista *Steaua*, unde notațiile poetice (poezia antidogmatică numită „poezia de notație”) se dispensau de rime, iar cotidianul, transformat de imaginație, devenea o altă lume. Aurel Rău, Petre Stoica, Victor Felea, Aurel Gurghianu erau exemple de poezie antiretorică, pornind de la cotidian.

Cui i-ați arătat pentru prima oară poeziile scrise de dvs? Cât de importantă a fost reacția celorlalți pentru dvs ca poet?

Primul meu critic, prin grija căruia am debutat la ziarul județean, a fost Virgil Sângereanu, un nume care azi nu cred că l-au reținut prea mulți cititori. Debutul la *Steaua*, debut girat de redactorul-șef, Aurel Rău, a fost de fapt intrarea mea adevărată în lumea literară. Aprecierile colegilor de clasă, ale profesorilor, ale familiei au contat mult.

Interview with Adrian Popescu

How did you begin writing poetry and at what age?

I discovered modern poetry as a pupil, during ninth grade, while reading *Steaua* magazine, where anti-dogmatic poetry called “notation poetry” would do away with rhymes. The daily routine, transformed by imagination, would become another world altogether. Aurel Rău, Petre Stoica, Victor Felea, Aurel Gurghianu were all examples of anti-rhetorical poetry, inspired by every day matters.

Who did you first show your poems to? How important were the reactions of those readers to you?

My first critic, who helped me with my debut in the local newspaper, was Virgil Sângereanu, a name which does not sound familiar to many readers nowadays. Actually, I believe my entrance into the literary world was marked by my debut at *Steaua*, supported by the editor-in-chief, Aurel Rău. The positive reactions of my classmates, professors and family mattered quite a lot to me.

Când ați publicat pentru prima oară?

Facția, 1962, Steaua, 1964.

V-ați gândit vreodată să scrieți sub pseudonim?

Nu.

Reveniți asupra poemelor odată ce le-ați scris? Faceți adesea modificări?

Scriu sub starea de tensiune și disponibilitate, de permeabilitate, de „porozitate”, pe care unii o numesc romantic inspirație, dar revin „la rece” asupra textului, corectând-mi unele repetiții, adesea. Momentul prim este pentru mine esențial când lucrurile se adună miraculos într-o coerență fericită. Starea aceasta de unitate, de osmoză, de mare deschidere va trece doar parțial în poezia care se naște atunci. Inefabilul rămâne inefabil.

Ați fost tradus în numeroase limbi, printre care și germană, franceză, maghiară și macedoneană. Ce părere aveți despre traducere? Se poate traduce poezie fără a altera semnificațiile acesteia?

When did you publish for the first time?

Facția, 1962, Steaua, 1964.

Have you ever considered writing under a pseudonym?

No.

Do you ever come back to revise your poems once you have written them? Do you often make alterations to your work?

I write under the influence of a state of tension and availability, of permeability, a sort of “porosity”, which some may romantically call inspiration, but I return afterwards to the text in order to view it objectively, revising and ridding it of repetitions and so forth. The essential moment for me is the initial one, in which things miraculously fit together in fortunate coherence. This state of unity, of osmosis, will only partially remain in the poem as it surfaces. The ineffable will remain... ineffable.

Your work has been translated into many languages, including German, French, Hungarian and Macedonian. What is your opinion on translation? Can poems be translated without altering meaning?

„Totul trebuie tradus”, zice Bogdan Ghiu, în cartea sa, unde analizează importanța traducerilor în cultura europeană. Subscriu la teza lui: „Europa este traducere”. Traduci chiar dacă rareori atingi expresivitatea textului-sursă, dar merită să te străduiești. Uneori, paradoxal, îl poți depăși.

Dvs ați tradus numeroase romane din italiană. Care sunt sfaturile dvs pentru traducătorii de literatură?

Cunoașterea amănunțită a limbii din care traduci, de la bucătărie la mitologie. Nu traducem doar cu ajutorul dicționarilor, fie ele cât mai multe, explicative, etimologice, etc. (care ar trebui să-ți umple masa de scris), al informațiilor online, se impun și discuțiile directe cu vorbitorii nativi ai limbii respective. Apoi, nu în ultimul rând, sunt foarte utile, cred, stagiile, bursele, vacanțele, unde poți conversa liber, familiar, cu toate categoriile sociale. Trebuie să mergi la sursă, la limba vorbită de majoritatea anonimă. Limba evoluează rapid, italiana anilor '60-'70, de pildă, nu este exact cea pe care o vorbesc tinerii de-acum. Apar de la un an la altul, mai rapid

“Everything must be translated”, says Bogdan Ghiu in his book in which he analyses the importance of translation in European culture. I agree with his thesis: “Europe is translation.” One translates even if one rarely manages to achieve the same expressivity as in the source language, but it is worth the struggle. Sometimes, paradoxically, one may even surpass it.

You have translated numerous novels from Italian. What advice would you give to translators of literature?

My first advice for them is to have a deep understanding of the source language, from its making and down to its mythology. We cannot translate only with the help of information found online and dictionaries, be they as many as possible, explicative, etymological, and so on (your work desk should be full of them). Discussions with native speakers of the language in question are mandatory. In addition, I believe things such as internships, scholarships, and vacations during which you can converse freely, with all types of speakers are very helpful. You must seek the source, the language spoken by the anonymous majority. Language evolves at a very fast pace –

chiar, expresii noi, prescurtări, referințe noi, etc., cărora trebuie să le știi exact sensul, să ții seama de contextul în care sunt folosite... Limbajul arcadic, de pildă, nu e prea gustat azi.

A devenit oare traducerea, în această epocă a globalizării, un element nelipsit din viața oricărei lucrări?

Bogdan Ghiu, „Despre traducere”, citat mai sus susține că da, globalizarea și traducerea se completează în posmodernitate.

Care considerați că sunt influențele cele mai de seamă în poezia dvs?

Expresionismul metafizic al lui Blaga, tonul crepuscular - enigmatic al lui Trakl, și mai ales Eugenio Montale cu poetica sa austeră construind peisaje, stări de suflet.

Care era climatul cultural în care ați început să publicați?

the Italian spoken in the 60s and 70s, for example, isn't really the same as the one spoken by young generations nowadays. From one year to the next, even faster, you see new expressions, abbreviations and references emerging and you must know their precise meaning and note the context in which they are used... The archaic language, for example, is not so popular today.

Has translation become, in the face of globalization, a vital element in the life of any work of writing?

The above quoted Bogdan Ghiu, and his work “About Translation”, argue that globalization and translation complete each other in postmodern times.

What do you think has influenced you to the most in writing your poems?

Blaga's metaphysical expressionism, Trakl's enigmatic, crepuscular tone, but most of all, one of my greatest influences has been Eugenio Montale, who creates landscapes out of emotions with his austere poetics.

What was the cultural climate when you first began

Cum se deosebea el de cel de astăzi?

Exista cenzura comunistă, dar exista și solidaritatea scriitoricească a celor pentru care scrisul însemna totul, oricum mai mult decât succesul. Astăzi se pare că „a fi pe val” este scopul cu care se scrie, indiferent de generație.

Care sunt diferențele dintre climatul cultural din București și cel din Cluj?

Capitala valida de multe ori talentele literare pornite de la Cluj, Ana Blandiana, Ion Alexandru, Gheorghe Pituț, Augustin Buzura, Mircea Zăciu erau deja recunoscuți valorici. La București fusesem acceptat de cercurile literare de atunci, de critici, mai ales după ce luasem premiul de debut al Uniunii Scriitorilor în 1971.

Eram bucuros (introdus de prietenul meu Nicolae Prelipceanu, autor cu o bună cotă poetică) să-i întâlnesc pe Virgil Mazilescu, Dan Cristea, Marius Robescu, Petre Stoica, Dorin Tudoran, Ion Drăgănoiu, Ion Papuc, fost clujean, etc. Am scris un lung poem de celebrare a celor cu care mă întâlneam - mulți dintre ei azi doar nume ale istoriei literare - parteneri, pe

publishing? How was it different from the present one?

There was the communist censorship, but there was also a strong solidarity between writers. Writing meant everything for them, surely much more than success and fame. Nowadays, it seems being “in fashion” has become the purpose of writing, no matter what generation we are talking about.

What are the differences between the cultural world in Bucharest and the one in Cluj?

The capital would often validate talents that had first started in Cluj, Ana Blandiana, Ion Alexandru, Gheorghe Pituț, Augustin Buzura, Mircea Zăciu were already acknowledged as valuable. I had been accepted by literary circles in Bucharest back then and by critics as well, especially after winning the Writers’ Union debut award in 1971.

I was glad (my friend Nicolae Prelipceanu, a respected author, introduced me) to meet Virgil Mazilescu, Dan Cristea, Marius Robescu, Petre Stoica, Dorin Tudoran, Ion Drăgănoiu, Ion Papuc - who had also lived in Cluj, and many others. I wrote a long poem to celebrate those whom I had met - several are now just names in literary history - partners, in the old

vremuri, de dialog colegial, la restaurantul de la Casa scriitorilor, „La doamna Candrea” (Casa Monteoru).

La Athénée - Palace, („la băruleț”) la restaurantul *Grădinița*, la Cofetăria *Turn*, din Piața Palatului, la cofetăria *Albina*, discutam „ziua-ntreagă, noaptea-ntreagă” (la propriu) despre poezie, datorie morală, traduceri, critici, Nicolae Manolescu, Eugen Simion, Ion Pop, Lucian Raicu, Laurențiu Ulici... Clujul era mai sobru, mai academic. Bucureștiul mai permisiv, avangardist. Scriitorii nu prea țineau seama de aceste diferențe, erau ei înșiși.

Cum ați început să scrieți la Echinox? Care credeți că a fost aportul cultural pe care l-au făcut echinoxistii literaturii postcomuniste?

Echinoxul a însemnat maturizarea mea intelectuală. Mica mea glorie a celor câteva poezii publicate la *Steaua* a pălit în fața șanseii de a mă asocia, ca ideal literar, unor spirite afine, Marian Papahagi, Ion Pop, Eugen Uricaru, Dinu Flămând, Ion Mircea, Petru Poantă, Marcel Runcanu, Olimpia Radu, Ion Maxim Danciu, Vicențiu Iluțiu, mai apoi Ion Vartic - prima echipă

days, in the close dialogues we would have at the House of Writers restaurant, „La Doamna Candrea” (Monteoru House).

Down at Athénée - Palace, (“at the bar”) at the *Grădinița* restaurant, at the *Turn* confectionery, in Palace Square, at the *Albina* confectionery, we would discuss “all day and all night” (literally) about poetry, moral duty, translation, critique, Nicolae Manolescu, Eugen Simion, Ion Pop, Lucian Raicu, Laurențiu Ulici... Cluj was more sober, more academic. Bucharest was more permissive, more avant-garde. Writers didn’t care about all these differences, they would simply be themselves.

How did you begin writing for Echinox? What do you think was the contribution of Echinox to post-communist literature?

Echinox was for me a coming of age, intellectually speaking. My small glory of having a few poems published in *Steaua* paled in comparison to the chance of associating myself, as an literary ideal, to spirits such as Marian Papahagi, Ion Pop, Eugen Uricaru, Dinu Flămând, Ion Mircea, Petru Poantă, Marcel Runcanu, Olimpia Radu, Ion Maxim Danciu, Vicențiu

redacțională.

Colaboratorii din primele numere, apropiați revistei - Nicolae Prelipceanu, Horia Bădescu, Mariana Bojan... Numele lor au rezonanță meritată, cred, în poezia, proza, critica literară, eseistica, traducerile postcomuniste. Echinoxul a promovat scriitorul de tip complet, livresc, cu lecturi fundamentale corect asimilate, eseist, traducător valid, profesionist, exigent.

Ezra Pound, Eugenio Montale, Paul Celan, Hans Magnus Enzerberger, poeți de limbă maghiară, spaniolă, portugheză, etc., au pagini cu traduceri în revista Echinox.

Eram coleg de redacție cu Peter Motzan, Franz Hodjak. Echinoxul apărea cu pagini maghiare și germane, traducerile erau reciproce. Cu doi colegi de an, de la secția italiană, Eugen Uricaru și Marcel Runcanu am tradus din Lirica italiană a secolului al XIII-lea. Mie mi-a revenit „Cântecul fratelui Soare”, lauda lui Francesco d’Assisi. Am reluat traducerea tot la Echinox, peste mai mulți ani, cu alte titluri din poezia unor

Iluțiu, and later, Ion Vartic - the first editorial team.

The authors who collaborated with the magazine at its beginning - Nicolae Prelipceanu, Horia Bădescu, Mariana Bojan - their names have the resonance they deserve in poetry, prose, literary critique, essay writing and translation in the post-communist period. Echinox promoted the model of the complex and complete writer, who had correctly assimilated fundamental works of literature, essay writer, worthy translator, with high standards and a true professional.

Ezra Pound, Eugenio Montale, Paul Celan, Hans Magnus Enzerberger, Hungarian, Spanish, Portuguese poets, many others as well, they have all been translated in Echinox magazine.

I was on the editorial team with Peter Motzan and Franz Hodjak. Echinox also had pages written in Hungarian and German, the translations were reciprocal. Along with two of my fellow colleagues from the Italian specialization, Eugen Uricaru and Marcel Runcanu, we translated thirteenth Century Italian verse. I was given “The Song of Brother Sun” by Francesco d’Assisi. I would translate again for Echinox many years later,

autori din epoca prerenascentistă.

Multe texte ale unor poeți europeni contemporani ne-au parvenit la Echinox prin Marian Papahagi, student la Roma, de pildă, Murillo Mendes; sau prin Ion Pop, lector la Paris, de pildă, André Frénaud. O Școală de traduceri, aceasta a fost revista Echinox, nu doar de ucenicie literară și de prietenie intelectuală.

Vezi volumul cu corespondența, din anii '70, dintre Marian Papahagi - Ion Pop, vezi traducerile din ultimii ani ale lui Dinu Flămând, din spaniolă, portugheză, italiană, în limba română. Sunt impresionante prin diversitatea autorilor, prin reușita surprinderii nuanțelor.

În ce direcție credeți că se îndreaptă poezia românească? Cum vedeți transformarea stilistică de la maniera în care se scria în '70 la cum scriu debutanții noii generații? Ce părere aveți despre curentul postmodernist?

Noi eram ca viziune integratoare neo-moderniști, dar fiecare, stilistic, avea personalitatea sa, ușor identificabilă.

with more titles from pre-renaissance poetry.

A lot of texts written by contemporary European poets came to us with the help of Marian Papahagi, who was studying in Rome at the time – for example, Murillo Mendes. Some came from Ion Pop, who was a lecturer in Paris – André Frénaud is one of them. Echinox was not just a place of intellectual friendship and literary apprenticeship, but also a school of translation.

This can be seen in the collection of correspondence from the 70s between Marian Papahagi and Ion Pop, or in Dinu Flămând's more recent translations from Spanish, Portuguese, and Italian into Romanian. They are impressive through the diversity of authors and how well they manage to capture nuances.

In what direction do you think Romanian poetry is heading? How do you regard the stylistic transformation of the manner in which poets wrote in the 70s into the manner debutants write nowadays? What is your opinion on postmodernism?

As an overall perspective, we were neo-modernists, but each of us would digress, stylistically, and gain his or her own

Aerul comun echinoxist era unul al expresionismului, pigmentat cu reminiscențe livrești. Poezia postmodernistă de acum are un aer comun și ea, de scepticism generalizat, de voită negare sau parodiare a semnificațiilor „tari”, de dorită dezarticulare a structurilor coerente; „gândirea slabă”, „deconstrucția” sunt dominante acum. Uneori, e drept, există dorința de recompunere, pe alte linii, uneori strâmbe cu intenție, a unei lumi cu sensul ei ascuns.

O anumită monotonie pândește acest univers declinant, anume, atmosfera de banalitate cotidiană cu inserții de biografii cenușii, refuzul unui dincolo. Noi eram prea avântați spre cerul înstelat, postmoderniștii privesc prea mult iarba de sub picioarele adidașilor.

Poate eram noi, primii echinoxști, prea solemni, prea gravi, prea estetizanți, dar spiritul ludic, după anii '80, după plecarea noastră, deci, a explodat spectaculos la revistă. Noi, primii echinoxști, îl gustasem mai mult în varianta lui soft, ironia. Ioan Groșan, Ioan Buduca, Emil Hurezeanu au găsit în Ion Vartic, om al eseului cu înscenări rafinate un maestru al

easily identifiable personality. The common echinoxist ground was expressionism, spiced with bookish style remnants. Postmodern poetry now has a shared common ground as well, one of generalized skepticism, of deliberately denying or ironizing any “heavy” meaning with the purpose of pulling apart all coherent structures. “Shallow thought” and “deconstruction” are dominant nowadays. Sometimes, however, there is the desire to reconstruct the world of hidden meanings in a new manner, crooked by purpose.

A certain monotonous air threatens this declining universe – that is, the atmosphere of the banal day to day routine, with small biographical inserts and the refusal to pass beyond it. We gazed too much towards the stars, the postmodernists gaze too much downwards, at the grass beneath their sneakers.

Maybe we, the first echinoxists, were altogether too solemn, too grave, too concentrated on aesthetics. After the 80s, when we left, there was an explosion of ludic in the magazine. We had discovered it rather in its softer form – irony. Ioan Groșan, Ioan Buduca, Emil Hurezeanu found their professor of playfulness in Ion Vartic, a master of pranks and finely staged

farselor, un profesor de ludism. Postmodernismul are ludic din belșug în shaker-ul său.

Se mai poate reveni la tradiție în poezie fără a fi considerată învechită? Mai există loc pentru formele vechi în modernitate?

„Poezia trebuie să fie veche ca stânca și proaspătă ca spuma mării” spunea Emerson. Am pornit de la acest aforism pentru a da titlul unui volum, unde analizez, impresionist, poezia din anii '70. Cred că este o bună descriere a condiției poeziei. „Tradiție și talent personal”, binecunoscutul eseu al lui T. S. Eliot citat de multe ori, inclusiv de mine în acest sens, lămurește excelent lucrurile, iar volumul „Republica mondială a literelor” de Pascale Casanova aduce la zi răspunsurile.

Unii poeți americani au descoperit formele fixe în textele lor relativ recente. Dante era admirat de Eliot, provenșalii erau admirați de Pound.

Sunt formele noi la fel de durabile precum cele vechi? Credeți că poezia se află într-o criză în zilele noastre?

Din Forul roman sau din Termele lui Caracalla s-au luat

essays. Postmodernism has a generous portion of playfulness in its shaker.

Can tradition make a comeback in poetry without being considered outdated? Is there any place left in modern times for old structures?

Emerson says “Poetry must be as new as foam, and as old as the rock.” After this quote I named one of my books, in which I analysed 70s poetry from an impressionist point of view. I think it is an adequate description of how things are with poetry. T. S. Eliot’s well-known essay, “Tradition and the Individual Talent”, quoted many times – by myself included – in such discussions, states matters clearly, and Pascale Casanova’s “La Republique mondiale des Lettres” brings all answers up to date.

Some American poets have only recently discovered the fixed form in their work. Dante was admired by Eliot, and the Provençal poets were admired by Pound.

Are the new structures as durable as the old ones? Do you think poetry is going through a crisis in our times?

Out of the Roman Forum or the Baths of Caracalla,

materiale durabile de construcție, marmură, travertin, granit, pentru construcția altor edificii civile sau religioase, nu doar s-au redescoperit tehnici antice sau modele artistice.

Împrumutăm de la cei dinaintea noastră formele pe care le considerăm adecvate vremii noastre. Unde lucrează harul poetic edificiul verbal are temeinicie culturală, iar poezia e dincolo de timp, chiar dacă nu o mai citim.

Arghezi rămâne prin poezia sa un modernist, pe linia baudelaireană, de o frapantă originalitate, ca tematică și noutate lingvistică, Ion Barbu - un ales al muzelor, logodind algebra cu pitorescul, Blaga-un căutător al „mumelor” în peisajul nostru românesc, transfigurat. Bucureștiul poetic postmodern al lui Mircea Cărtărescu este și el rezistent prin „deformarea” fantastă a imaginarului scriitorului. Forme care nu se perimează ușor.

Nici cu Leonid Dimov sau cu Șerban Foarță nu mi-i frică de perimare, sau degradare lingvistică, limba lor e vie. Cu cei mai noi, unii talentați poeți ai cotidianului nu sunt sigur, dacă

people took not only ancient techniques and artistic models, but also durable materials such as marble, sinter, granite, for the construction of other civil or religious edifices.

We borrow from our predecessors forms that we consider are adequate for our day and age. Where the spirit of poetry is at work, the edifice of words has strong cultural endurance; poetry is timeless and will endure, even if we no longer read it.

Arghezi, for example, remains, through his poetry, a modernist – in line with Baudelaire – a possessor of enchanting originality, both in theme and in lexical respects. Ion Barbu – chosen by the muses – achieved the marriage between algebra and the picturesque. Blaga endures as the poet in constant search of the mother figure within the transfigured Romanian landscape. Mircea Cărtărescu's poetic Bucharest is durable as well, through the fantastical “deformation” of the writer's imagination. These are all structures that do not easily fall into obscurity.

I do not fear the demise or linguistic degradation of neither Leonid Dimov nor Serban Foarță – their language is alive. In regards to some of the newer talented poets nowadays,

vor intra în mentalul cultural românesc peste 30-50 de ani, dacă va mai exista acest mental cultural.

De ce? Reținem rar o imagine poetică extraordinară, un vers iluminant, o strofă din torentul lor verbal, uneori excelent condus, alteori haotic. Vreo cinci autori postmoderni, tineri talentați, chiar dacă sunt prea nerăbdători să dispară autorii de poezie dinaintea lor, mă conving. Sunt extraordinare câteva poete.

Care credeți că este motivul pentru care noile generații s-au îndepărtat de poezie?

Poezia fără transcendență, fără un conținut trans-personal, fără o componentă simbolică devine bavardaj, egotism sec, autoinstaurare al unui ego expandat. Am pierdut aceste dimensiuni trans-personale, am pierdut sau ne-am îndepărtat de poezie, cu „selfie” faci poze de interes restrâns la un grup de prieteni pe Facebook, nu poezie.

I'm not sure if they will also be part of the collective mind of Romanian culture in thirty or fifty years from now.

Why? Out of their rich torrent of phrases, sometimes excellently conducted, other times chaotic, rarely does an image, an illuminating verse or one stanza stay with us to capture our imagination. There are about five young and talented postmodern authors who convince me of their value, even if they are all too eager to see the generations of authors before them disappear. Some young poetesses are quite extraordinary.

What do you think could be the reason for which young generations have drifted away from poetry?

Poetry that lacks transcendence, that is devoid of trans-personal content, that has been stripped of its symbolic component, becomes mere bravado and shallow egotism – a self-proclaiming of an expanded ego. We have lost these trans-personal dimensions, and so we have lost or have come astray from poetry, by means of “selfies” – one snaps photos of interest for a small group of friends on Facebook, but doesn't make poetry.

Care credeți că este rolul criticii literare? Credeți că i se mai acordă în zilele noastre importanța cuvenită?

Critica literară este instanța care separă valoarea de impostură, sau improvizație. Azi, mai mult decât în secolul trecut, amestecul criteriilor, social, politic, global, nu cel estetic cu precădere, îi derutează pe cititori, tot mai puțini. Criticii veritabili ne amintesc, valoarea nu trebuie confundată cu succesul, Llosa nu e Paolo Coelho...

What do you think is the role of literary critique? Do you think it still gets the appreciation it rightfully deserves in our age?

Literary critique is the high authority that separates true values from impostures and improvisations. Today – even more so than in the past century – the mixture of criteria in matters such as social, political and global primarily, and also in what concerns aesthetics, confuses the ever smaller groups of readers. Real critics remind us that value must not be confused with success: Llosa is not Paolo Coelho...

